

Skrivalnice.

Ko so se šli v tretje skrivat, je mižala v kotu na dvorišču Poharjeva Majda, Drago je pa pri vežnih vratih pazil, da ni kukala, in čakal, da so se drugi poskrili. Potem je zaklical »Zdaj!« in stekel v vežo, da se še sam skrije med Petričeva vrata. Tam sta bila že Jurček in Vojko. Ko so se vsi trije stiskali in prepirali med vrati, so tako butali vanje, da je prišla ven gospa Petričeva. Huda je bila precej in so morali izpred vrat.

Jurček in Vojko sta skočila v temen kot pod stopnice, Drago pa ni našel skrivališča. Povsod je že kdo čepel in ga odganjal, a Majda je že po veži capljala. Hitro steče po hodniku okoli ogla do stopnic, ki so države navzdol do velikih železnih vrat. Ta vrata so bila sicer zaklenjena, takrat pa so bila odklenjena in priprta. Drago smukne skozi.

Prišel je v veliko klet, kjer je stala na sredi široka, pokrita kad. H kadi so bile pristavljene stopničice.

»Tu notri me Majda ne bo zlepa našla!« — je dejal, stopil na stopničice, odmeknil pokrov in skočil v kad. Namesto na trdo dno je priletel v nekaj mehkega, kar je dišalo po marmeladi. Do ust se je pogreznil notri in ko je pokušil, je bila res marmelada. Kar pozabil je, da se gre skrivalnice, in na vsa usta jo je začel požirati.

Majda je našla za zabojem v veži najprvo Tončka, ki je neprevidno pokukal, ali je šla Majda že mimo, pod stopnicami Jurčka in Vojka in za njima po vrsti druge. Samo Draga ni našla. Že vse dvorišče, drvarnice in vso hišo je preiskala. Nazadnje je prišla še v klet in pogledala v kad. Ker se Drago ni oglasil, je skočila za njim, a pokusila je marmelado in tudi pozabila, da se gre skrivalnice.

Zdaj ni bilo nazaj ne Majde ne Draga. Šel jih je iskat Tonček, ko še njega ni bilo, Jurček, za njim Vojko, Micika, Zvonko in tako naprej. Vsem se je enako godilo. V marmeladi so vsi pozabili, da se gredo skrivalnice, in ni jih bilo nazaj. Zadnja je ostala sama Rozika, ki se je že jokala, ampak v marmeladi se je precej nehala.

Po hiši in dvorišču je bil zdaj mir kakor še nikoli. Mame so bile vesele, da so otroci tako pridni. Ko so večerjo skuhale, se jim je pa le čudno zdelo, da ni nikogar slišati.

Šle so pogledat in videle, da otrok nikjer ni. Iskale in klicale so jih pa druga drugo izpraševale, ali kaj ve. Vsaka je rekla, da so se popoldne otroci še skrivalnice igrali in vpili, potem je bilo pa kmalu vse tiho.

Morda so šli na cesto, na drugo dvorišče ali h komedijam?! Šle so tja pogledat, vrnile so se brez otrok in vse v skrbeh. Tolažile so se še, da je šel vsak svojemu očetu naproti. Ampak očetje so prišli sami domov in se niso dotaknili večerje, ko so izvedeli, kaj je.

Ni kazalo drugače, kakor brž policiji naznaniti.

Na policiji so zgubljenec popisali, kako jim je ime, koliko so stari, kakšne lase in oči imajo in kako so oblečeni. Sešteli so imena in videli, da pogrešajo v hiši 21 otrok; toliko kakor je prstov na rokah in nogah, in še enega povrh. Gospod na policiji je telefoniral vsem stražnicam in naročil, naj stražniki na ulicah prav posebno pazijo na otroke, vsakega zgubljenca pa precej njemu pošljejo.

Vendar so stražniki oni večer našli samo enega zgubljenega otroka, a ta je bil iz drugega konca mesta in njegov očka ga je prišel že čez četrte ure iskat.

Po mestu se je razvedelo, da je zmanjkalo iz ene hiše 21 otrok, in polno ljudi je pomagalo očetom pri iskanju. Če bi se bilo zgubilo 21 šivank, bi jih bili gotovo 20 našli, tako so iskali. Vse ulice so prehodili, vse hiše in dvorišča do zadnjega kota desetkrat preteknili, le na ono klet, ki je bila po navadi zmerom zaprta, se ni nihče spomnil.

Doma so jokale mame, sestre in bratje, jokale so tete in sosede, ki so prihajale povpraševat, ali so se otroci že našli. Taka žalost in skrb je bila vso noč po hiši, da se ne da dopovedati.

Zjutraj je hišnica pometala stopnice in hodnike in zraven jokala, čeprav se je bila že dostikrat jezila radi otroka, ki bi najrajši vso hišo preobrnil. Prišla je do kleti in se čudila, da so vrata samo priprta. Stopi v klet in zasliši iz kadi na sredi strašno smrčanje in grčanje.

Vsa preplašena se obrne, zaloputne vrata za seboj in začne na hodniku na pomagaje klicati:

»Joj, joj, pomagajte! V kleti je strašen zmaj, ki je otroke požrl, ali so pa skriti razbojniki, ki so jih ugrabili!«

Ljudje so prihiteli, prisluškovali pred vrati in ker se niso upali notri, so šli po stražnika.

Stražnik, ki se ne boji ne zmaja ne razbojnikov, je stopil v klet, udaril s pendrekom po kadi in zakričal: »V imenu postave ven!« Pa ni bilo nič.

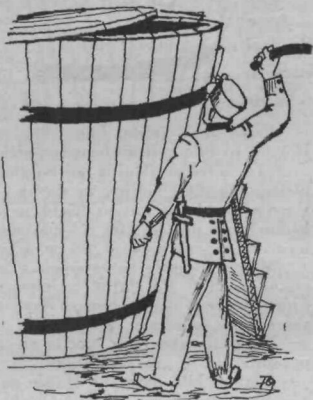
»V imenu postave ven in z menoj!« zakliče stražnik in udari še enkrat s pendrekom po kadi, da je kar zagrnelo. Ljudje so se strahoma tiščali pri vratih. Mislili so, zdaj, zdaj bo planil zmaj ven. Pa spet ni bilo nič.

»No, bomo videli!« — reče stražnik, stopi na stopničice in posveti z žepno svetilko v kad. Dolgo sveti in gleda, potem seže z roko noter in privleče na dan veliko žabo, vso z zlatorjavim blatom namazano. Seže drugič, privleče drugo, tretjič tretjo in tako naprej, dokler jih ne potegne iz kadi eden in dvajset.

»Tukaj imate svoje zgubljenec!« — reče ljudem, si oblizne roke, salutira in odide na policijo javiti, kje in kako so se otroci našli.

Ljudje so zavriskali, popadli 21 žab in jih znesli na dvorišče. Starši, ki so vso noč jokali od žalosti, so zdaj jokali od veselja.

Ampak ko je hotel vsak svojega vzeti, je bila velika zadrega, čigav je kdo. Nič se niso razločevali, ker se jih je marmelada tako na debelo

držala in vsi so enako smrčali in grčali. Na glavah ni bilo razločiti ne nosa, ne oči, ne ust, ne ušes in brisanje ni pomagalo nič. Ljudje so se še sami prav namazali in raznesli marmelado po vsej hiši, po kljukah in po zidu. Kdor je prišel blizu, se ga je marmelada prijela.

Takrat je prišla mimo ženska, ki je prignala v mesto kozo na semenj. Nič ni vedela o zgubljenih otrocih. Ko je slišala toliko vika, je stopila na dvorišče vprašat, kaj je. Pravili so ji, kako se je zgodilo, za njenim hrbtom se je pa tačas koza stegnila k prvemu otroku in ga začela po glavi lizati. Ker je bilo sladko in dobro, ga je s tako vnemo oblizovala, da se je kmalu pokazal obraz.

»Jej, to je moj Jurček,« je nenkrat vzkliknila ena izmed mam. Vzela ga je v naročje in stekla z njim v hišo.

Zdaj so šele ljudje zapazili, kaj je naredila koza, za katero jim prej ni bilo mar. Brž so jo pustili k drugim otrokom in oblizala je do čistega vseh eden in dvajset. Kogar je dovolj oblizala, ga je mama odnesla domov, a očka je dal ženski dva dinarja.

Zdaj ni nihče več jokal. Veseli so bili očetje, mame, otroci, koza, ženska in ljudje, ki so se razšli in povedali po mestu, kako so se zgubljeni otroci vendarle srečno našli. Očetje so morali v službo, mame so pa doma otroke kopale in obleke prale. Tepen ni bil nihče in vse se je zdelo dobro.

Popoldne se je pa vrnil gospodar one kleti. Strašno je bil hud, ko je izvedel in videl, kaj se je zgodilo z njegovo lepo marmelado, ker je pozabivši pustil odprto klet. Zahteval je, da mu marmelado plačajo, in prav je imel, ker stórjeno škodo je treba zmerom povrniti.

Otroci so do dna izpraznili svoje hranilnike. Dosti dinarjev je bilo v njih, vendar marmelada je veljala toliko, da so morali še očetje ves svoj denar določiti. Bridko je bilo otrokom, bridko je bilo očkom.

Pa bi se bili otroci zaradi dinarjev že potolažili. Vedeli so, da pridejo tete in strici, ki jim bodo zgubo povrnili in spet hranilnike napolnili. Bolj je bilo nerodno, da so se sosedni otroci toliko iz njih norčevali, ker jih je bila koza oblizala.

Grdo je koga zasmehovati in hudo je zasmehovan biti, vendar si ni znal nihče pomagati, dokler se ni Drago prave domislil. Drago je bil ješč in močan fant.

Ko je šel k peku po zemlje in so iz drugih hiš otroci vpili za njim: »Glejte, glejte, tega je koza oblizala!« — se je obrnil in moško odrezal: »Naj me je, saj vam je gotovo žal, da me niste vil«

In je še dejal, da bo zanaprej vsakogar pretepel, kdor bo še kedaj kaj jezik brusil. Tako so dali mir, stvar se je pozabila in otroci iz cele ulice so bili spet prijatelji.

Samo v ušesih je od takrat otrokom malo marmelade ostalo. Zato ne slišijo, če jih kličejo. In očkom ni nihče denarja povrnil, pa ga zato še danes nimajo.

